

Cîteva considerații

● Dacă ar fi să alcătuiască împreună o stagiune, cele două institute de teatru ar oferi un afiș aproape inatacabil: piese clasice în lecturi scenice novatoare (*Agachi Flutur*, *Credulus și Iulia*), valori certe ale dramaturgiei românești contemporane (*Mobilă și durere*, *În căutarea sensului pierdut*), investigații productive pe teritorii mai puțin bătute ale dramaturgiei străine din secolul douăzeci (*Martiriul lui Piotr Ohey*, *Victor sau Copiii la putere*, *Frumoasele sabine*, *Dezmoșteniții*). E adevărat că din producțiile anilor IV ne va fi aproape imposibil să aflăm cum ar arăta o tragedie clasică sau o dramă romantică în interpretarea absolvenților. Dar e tot atât de adevărat că nici colectivele teatrale spre care se îndreaptă nu par dispuse să-i aglomereze cu asemenea sarcini. Deci, repertoriul prezentat este mai degrabă adecvat cerințelor vieții, decît programei analitice; ceea ce este o probă de realism.

● S-a urmărit, în măsura posibilităților, dar cu deplină bună-credință, explorarea tuturor aptitudinilor interpreților, oferindu-li-se partituri variate ca întindere și greutate dramatică, roluri de dramă și de comedie; pe rînd, fiecare a avut parte de locul central în lumina reflectoarelor, dar și de simple apariții necesare în contextul spectacolului. Aceste roluri de plan doi au fost lucrate cu toată seriozitatea și dăruirea; cu excepțiile inevitabile, fiecare absolvent a dovedit că a învățat să se raporteze la întreg, că a înțeles nu numai teoretic caracterul colectiv al artei teatrului.

Colaborarea studenților din anul IV cu tineri regizori, cu alte cadre didactice decît conducătorii claselor respective, prezența lor pe scenele profesioniste, precum și prezența actorilor profesioniști pe scena Institutului s-au dovedit benefice.

Acest fel de a privi integrarea studenților, cu un ceas mai devreme, în viața artistică a țării este o sursă de meditație pentru cei care diriguiesc formarea viitorilor actori și regizori. Ceea ce nu înseamnă că talentul, profesionalitatea și experiența pedagogică ale conducătorului de an nu sînt decisive.

● S-a dovedit din nou că talentul tinerilor interpreți se valorifică plenar în spectacole active din punct de vedere regizoral, subsumate unei idei integratoare. Cele mai semnificative experiențe pedagogice au produs spectacolele cu o existență estetică independentă, care pot fi judecate conform criteriilor teatrului profesionist (*Acești nebuni făcarnici*, *Dogorește soarele asupra lui Seneca*, *Dezmoșteniții*), și nu fotografiile unui proces evolutiv de interes documentar.

● După patru ani de școală, cei 28 de absolvenți ne-au arătat ce au învățat și că au învățat bine. Ei toți sînt actori. Dacă sînt buni, foarte buni sau simple utilități, se va vedea în anii următori, cînd vor trebui să-și impună calitățile în colective bune, foarte bune sau mediocre, în relație cu colaboratori diferiți, sub semnul unor necesități adeseori exterioare ambițiilor și dorințelor lor. Se va testa deci nu doar talentul, ci și credința, puterea de a aștepta și știința de a folosi așteptarea. Este de datoria noastră să avem încredere în toți. Este slăbiciunea noastră să considerăm că cei care au avut șansa să-și demonstreze polivalența și maturitatea încă din anii de ucenicie nu vor avea prea mult de așteptat: Claudiu Bleonț, Simona Măicănescu, Camelia Maxim, Ander Zoltán, Rekita Rozalia, Monica Ristea, Daniel Vulcu. Și să nu-l uităm pe regizorul Alexandru Darie.

M. B.

Fotografiile de la p. 76, 77 sînt realizate de
MARX József